

Open brief aan de Nederlandse politiek

Beste dames en heren politici,

Komt in uw programma het woord dementie voor? Ik heb eerlijk gezegd geen tijd om dat precies na te kijken, want ik ben bezig met zorg voor mensen met dementie. En wel voor degenen die nog thuis wonen en bij wie de zorg voor het overgrote deel neerkomt op de schouders van een mantelzorger. Wist u dat een groot deel van deze mantelzorgers overbelast en depressief is? Wist u trouwens ook dat er de komende jaren een ware tsunami van dementie op ons afkomt? Ik meen me te herinneren dat u of een van uw collega's dit woord gebruikt heeft voor een maatschappelijk probleem van heel andere aard. En ik meen me ook te herinneren dat er het afgelopen jaar ontzettend veel tijd besteed is aan het delibereren over een griep uit Mexico, dat er enorm veel energie gestoken is in het beheersen van Q-koorts. Maar de grootste, dodelijkste epidemie die op ons af komt, is voor zover ik weet niet in de Tweede Kamer besproken met de urgentie die daarbij hoort.

Aan de rand van een ravijn

Het kan zijn dat ik u onderschat. Toch vraag ik u hoe u met de voorgenomen bezuinigingen, ook in uw partijprogramma, de zorg voor mensen met dementie in stand wil houden. Hoe gaat u deze epidemie tegemoet treden? Uit recent onderzoek is gebleken dat de helft van de mensen in de zorg overweegt een baan in een andere sector te zoeken. U weet net als ik dat er straks erg weinig professionals overblijven per patiënt en dat ook het aantal mantelzorgers sterk zal afnemen. Hoe gaan we reageren op die tsunami die op ons af komt?

Laat ik u eerst een andere vraag stellen. Stel u staat te wankelen aan de rand van een ravijn, tien meter verder staat een hulpvaardige verpleegkundige die u graag de hand reikt. Goed opgeleid, ze weet precies wat ze moet doen. Er is echter een probleem: voordat zij bij u is, moet zij eerst een aantal formulieren invullen en kwaliteitsoverleg voeren. Want u begrijpt, het moet naderhand wel duidelijk zijn of de manier waarop zij u heeft gered van voldoende kwaliteit was.

Ik stel me zo voor dat u op dat moment ook niet zo'n boodschap zou hebben aan kwaliteitsbewaking, daar aan die rand van dat ravijn. En zo is het ook vaak als je ziek bent en hulpbehoevend. Dagelijks vertrouwen mensen zich in hun kwetsbaarheid aan anderen toe – omdat hun gewoon niets anders rest. En zijn we in het beschermen van deze kwetsbaarheid niet doorgesloten? Gooien we met het badwater niet ook het kind weg? We hebben iedereen hard nodig die in de zorg werkt of wil werken. En dus moeten wij deze mensen vooral gemotiveerd houden (of weer krijgen). Wij hebben een grote inspanning te verrichten om professionals in de zorg zo op te leiden en te ondersteunen, te coachen en te stimuleren dat ze hun werk goed doen. We moeten hun oorspronkelijke motivatie koesteren en aanwakkeren. Dit vergt vooral aandacht, maar daarmee ook tijd en geld. Geld dat we nu vaak steken in uit de hand gelopen controlemechanismes.

Andere weg

Daarnaast doodt deze regeldruk iedere creativiteit. Ze verstikt de ruimte die nodig is om vrij te denken. En creatief denken moeten we om de tsunami die op ons afkomt in te dammen. Zorginstellingen hebben de vrijheid nodig om zich zo te organiseren dat persoonlijke motivatie en professionaliteit weer hun *core business* worden. Dat professionals en management uitgenodigd worden hun persoonlijke kracht in te zetten en hierin verantwoordelijkheid te nemen. Dat ze het lef hebben om samen met cliënten en hun mantelzorgers na te denken over niet voor de hand liggende oplossingen.

U bent als politicus verantwoordelijk om hiervoor de voorwaarden te creëren en hindernissen weg te nemen. Het vergt moed u om te keren aan de rand van het ravijn en de verpleegkundige om hulp te vragen en een andere weg in te slaan. Wij als VPG stellen ons deze andere weg voor. Wij noemen die 'De Kracht van het Persoonlijke'. Deze kracht zal professionals binden aan de zorg. Wilt u meer weten, ik kom graag langs voor een gesprek in uw fractie of bij de informateur.

Paul Geelen, voorzitter VPG